

ZANIKANJA

Že nekaj časa se sprašujem, zakaj sem ob določenih ljudeh totalno psihotična, ob drugih pa normalno funkcioniram. Potegne me v zgodbo, s katero nočem imeti nič, vendar jo v tistem trenutku živim, da bi se izpletla iz nje, pa potrebujem veliko notranje moči.

Nato se mi zgodi zgodba, ki jo rišem sama, vendar je ne prepoznam. Polna je ega, dokazovanja in sprenevedanja.

Tako se včasih spravim v smešne situacije, ki so že groteskne, bolijo in mi zamajajo vsa moja prepričanja.

Začenjam sprejemati, da o sebi ne vem veliko. Da je v meni veliko potlačenih in zamolčanih sanj in hrepenenj, ki sem jih skrila tudi pred seboj.

Poizkušam ozavestiti, kaj je ego, ki cuka in se dokazuje, in kaj je srce, ki me ustavi in prizemlji, zmehča vse v meni. Takrat lahko jokam in se smejim. Le sem in žarim. Počasi prepoznavam vsiljivce, ki se vrivajo, se dokazujejo in stalno nekaj sesuvajo. Stalni jaz, ki hoče, pričakuje, zahteva. Ki riše svet kot vojno, v kateri vlada močnejši, svet, v katerem sem plenilka, ki hlepi po odzivu.

Ko se mi sesuje svet, saj me moja lastna dejanja ne predstavijo, kot bi se želela, dojamem, da v resnici želim manipulirati s sliko, da bi bila predstavljena po lastnih trenutnih normativih. Tako divjam, v stalnem sprenevedanju se grizem za rep in si spodnašam noge. Skačem iz slike, saj me duši, me veže in mi striže peruti – čeprav sem le sama z omejujočo sodbo o sebi.

Če bi trenutna predstava o sebi zaživela, bi jo, v stanju, v katerem sem bila, malikovala in zgrizla vse, ki bi jo kakor koli poizkušali spodnesti. Tako pa se učim sprejemanja drugačnih odzivov, razumevanja, da lahko »pravi« odziv vsebuje veliko širšo paleto odzivnosti od do sedaj poznane. Da bi prišel na plano najbolj zanikani del mene, ki sem ga na koncu zanikala tudi sama in ga nato v drugih gledala s sodbo, nesprejemanjem, prezirom.

Upočasnjujem korak. Tako me lastno delovanje ne bo sesulo, ob lastnih mislih ne bom zdivjala ali stopala preko drugih, ne bom več iskala roba sprejemljivega, da bi se sprejela.

Prišla sem do meje svojega sveta. In pogledala v druge. Čas je, da zacelim rane.

Mojca Nahtigal